

שמי (מבקש להישאר בעילום שם). לפני שלוש שנים קניתי קרקע בבית חנינה ובניתי עליה בית עם הסכונות שחסקתי במשך שנים רבות. ב- 18 באוגוסט 2003 עיריית ירושלים הרסה את ביתי. זאת, למרות שהוא לא היה בנוי על שטח ירוק או על שטח הדרוש למבני ציבור (והעירייה טוענת שהיא לא הורסת בתים הבנויים על קרקע המיועד למגורים או על שטח הדרוש למבני ציבור), למרות שגרתי בו כבר שנתיים (והעירייה טוענת שהיא לא הורסת בתים שגרים בהם תקופה ממושכת), ולמרות שהדיירים באזור כולו השקענו ממון רב לתכנון (אף על פי שזהו למעשה תפקידה של העירייה). אם היו לי אמצעים לשלם לעורך דין בעת שקיבלתי צו הריסה, ייתכן שביתי לא היה נהרס. אולם, אמצעים לא היו ובוקר אחד הגיעו הבולדוזרים ונשארתי בלי בית.

לאחר שביתי נהרס עברתי להתגורר באוהל ובעזרת השכנים שתרמו לי חומרים ועזרו לי בבנייה, התחלתי לבנות מחדש כדי להכין קורת גג למשפחתי לקראת החורף. באמצע ספטמבר באו הבולדוזרים פעם נוספת והרסו מה שהספקתי לבנות. לפני שהחלו להרוס פנה אלי אחד השוטרים (אדם בלבוש אזרחי (?)) והציע שלא יהרסו את ביתי אם אשתף פעולה עם כוחות הביטחון הישראליים. סירבתי להצעה ומה שהספקתי לבנות מחדש נהרס.

בראשית אוגוסט, תקופה שבה עמד ביתי ובתי שכנים בסכנת הריסה, הגיעו לאתר מתנדבים רבים. חלק מתנדבים מחו"ל. חלק אחר מתנדבים ישראלים, אותם הביא אתו הרב אריק אשרמן. למרות שהם לא הצליחו למנוע את הריסת ביתי, הם שינו אצלי את התחושה שכל הישראלים נגדנו, שכל הישראלים רוצים לגרש אותנו מהבתים שלנו כדי להשתלט על האדמות שלנו.

אני מפחד להעיד עדות זו כי עלולים להתנכל לי. אולם, מאחר שהרב אריק אשרמן הוא זה שעומד למשפט והפשע שלו שניסה למנוע הריסת בתים וזריקת משפחות לרחוב, אני מוכן להסתכן להעיד עדות זו.